

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Пазва три пъти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
„ шестъ месеци 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

Свѣжо косто се отнася до вѣстника
надписи са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Неплатени писма не са приематъ
Ръжкописи назадъ се неврацатъ

За обявления се заплаща:
За всѣки рѣдъ при прѣвъ пѣкъ 20 ст.
За „ „ „ вторий „ 10 ст.

Руссе, 17 Август 1884 год

Лаконично на святеца Цанкова не-
жакених да упражняватъ занаята си; въ
градъ ни тѣ припускатъ вече отъ пѣ-
колко дни изъ улицитѣ, агетиратъ и раз-
даватъ бюлетини за избора, който ще
стане утрѣ на 19 того. Пие мислимъ че
пѣма вече глупави хора, които да вѣр-
ватъ на тия яланъ либерали, да имъ
приематъ бюлетина, още по-малко да го
спуснатъ въ урната и да убиятъ сами
свободата си, правата си. Народа напѣ-
лно сме убедени, че узна и са увѣри, как-
ви хора сѣ тия, които ходятъ изъ у-
лицитѣ, да лъжатъ и мамятъ невинното
население. Тѣ сѣ хора измѣнници на
своитѣ начала, лъженатриоти, които пѣ-
матъ друга цѣль, освѣнъ да уловятъ
накъ властѣта въ ръцѣ, да измѣнятъ
народната сватиня конституцията, да ни
ограничатъ свободата и правата, и да
се распологатъ съ народната пара. Та-
квива сѣ тия яланъ либерали, които спо-
вѣтъ горѣ долу изъ градъ, да привли-
чатъ хората, като имъ обѣщаватъ злат-
ни кули, само и само да гласоподаватъ
за въ тѣхна полза. Не са ли тия същи-
тъ яланъ либерали, които въ послѣдип-
тѣ избори, излъгахъ цѣла махала „Данъ-
варонъ“ че ще избератъ Цаня Филевъ,
а вмѣсто него написахъ друго имѣ, ка-
то раздадохъ за лицемѣрие само пѣкол-
ко билети съ неговото имѣ? Не сѣ ли
тия същитѣ, които обѣщавашъ и про-
зорци и врати на доврамаджитѣ, че ще
имъ дадатъ да работятъ, само да аге-
тиратъ за тѣхна полза, а прозорцитѣ са
отдадохъ на единъ доврамаджия тур-
чинъ?! Помислете си съ какви калпави
срѣдства се служатъ тия хора! На ед-
ного обѣщаватъ работа, да прави прозо-
рци и врати, на другото улуди, на трети
учителство, на четвърти служба, и не-
виннитѣ хорица като имъ повѣрвахъ и
спомогнахъ да си изиграятъ ролята, отъ
сѣти ги отритнахъ и са подемивахъ
на глупостѣта имъ!—Ще са намѣрятъ
ли и сега такива глупави хора, които да
имъ повѣрватъ на лъжигѣ? Ще има ли
глупци, които да станатъ мекерета на
онозорени личности? Ще има ли въ Ру-
счукъ хора, които сами да желаятъ о-
граничението на свободатата си, изгубо-
ванието на правата си? Това ще ни по-
каже утрѣшния изборъ. Въ всѣкий слу-
чай, пие като публицистъ, още гражда-
нинъ и българинъ, изпълняваме единъ
отъ най-святитѣ си дългове, като напо-
минаваме, на нашитѣ почтени съгражда-
не, да се назятъ отъ тия измѣнници,
лъжци, отъ насмината на Цанкова, кои-
то идятъ при тѣхъ да ги мамятъ, да
не приематъ тѣхнитѣ бюлетини, да не
гласоподаватъ за оногова, когото имъ тѣ
препоръчватъ, да се покажатъ самосто-
ятелни и господари на себѣ си, защото
ако тѣзи шалватори сполучатъ да про-
каратъ за представителъ свой човѣкъ,
то отъ него, пѣма има никаква полза
нико за народа, нито за отечеството. Та-

къвъ представителъ, пѣма се труди за
друго, освѣнъ да се ограничи свободата
и правата на народа и да бѣде просто
едно мекере на Цанкова. Такъвъ ли чо-
вѣкъ трѣбва да даде гр. Русчукъ за на-
роденъ представителъ? Ще бѣде голѣмъ
срамъ за цѣлѣя градъ, ако изберемъ та-
къвъ лакей. Ето защо нашитѣ съграж-
дане, които сѣ повикали утрѣ да упраж-
нятъ едно отъ най-святитѣ си права,
трѣбва добръ да внимаватъ, за кого ще
гласоподаватъ, кому ще повѣрятъ съд-
бата на живота си. Работата е твърдѣ
важна и нека здраво размисление. Нека
никой не слуша лъжигѣ на Цанкови-
ститѣ, нека сѣвкий гласоподава за оного-
ва, който е доказалъ своята честностъ и
патриотизамъ.

ЧУДЕСАТА.

Шехъ-юл-незамина на „Срѣдцѣтъ“ деревни, г. Цан-
ковъ, най-сетѣ разви политическия си санджакъ шерифъ за
да събира ратници по Софийското равни поле..... Священ-
ната пандера е издигната високо: тия има за идеалъ „Ви-
тоша“, съедката и другарка на „Срѣдцѣтъ“ Atantion! Въ
такива священи минути ние го събесъване, на Географичес-
ки елементи амѣбщи едникви названия съ пѣкои вѣстници,
не трѣба да се допуца. Съблаготелно да бѣдемъ строгни,
вниматели.

Кажете ни, алаиен-вереп, какъвъ може да се нарече
българския народъ, ако не „дичъ“, когато той праца въ
народното събрание хора съ бѣли аби, които пѣматъ никакво
понятие за благотворното влияние въ културно отношение на
цилиндра, пардесюто, парфюма, рѣжквичитѣ, дустросипи-
тѣ бастончета и брадичкитѣ а la графъ chambaud, които
пѣматъ никаква вѣра въ священноста на лъжигѣ, на ина-
та, на тайнитѣ, на компромиситѣ, които не разбираатъ отъ
дълбоко-ученичеството на дервинитѣ.

Когато дебелокожитѣ народни представители, вмѣсто да
дойдатъ на поклонение въ Търново прѣдъ компромисийско-
то клябе и святеца му, направиха печуго коцунство и свя-
тотатство като събориха, поразиха първото, а на Драгана
измѣсто да кадятъ бохуръ, разстрошиха фалшивия вѣнецъ на
мъченикъ-святецъ; то бѣше и необходимо и съгласно съ
всичкитѣ прѣдписания на Мухатъ Пашова политическия Ка-
техизисъ, да са распусне санджакъ срѣщу *глупитѣ, ради-
калитѣ*. Смъртъ прочее на невѣрнитѣ, на радикалитѣ!
Тѣ собствено трѣбало да се нарежатъ нихилити, но какъво
да се прави, кога цѣната и мѣдата на поедѣнитѣ мина.

Сега да дойдемъ на причинитѣ, които правятъ знаме-
то священио, драгоцѣнно. Отъ една страна на него са нами-
ра възванието отъ 20 Юлий—84 год., а отъ друга, програм-
мата отъ 82 год. Въ изобилностъ по него сѣ изобразени
емблеми и остатъци отъ чорбаджийското величие: датитѣ
6-ий Септември, 5 Декември 1883 год., пергелето, муската,
бройничитѣ на Мухатъ маша, заедно съ много цитати
отъ политическия му катехизисъ, камшикъ съ надписъ „Кон-
ституция“ и орденъ за възстановленето ѝ. Като се прибави
святостѣта на тогова, който ще ратува подъ него съ „само-
отвержение“, всѣкому ще стане достъпно, защо пѣкои Нао-
дивски правѣрнии политизи, щомъ сѣ го зхринали да се
развива надъ височината на „Витоша“ сѣ паднали на колѣ-
нѣ съ раце издигнати на горѣ, прѣди да се направятъ
прѣдварителното умовение. Забѣлжителното при това е, че
първъ можилъ да го забѣлжитъ свѣтлия отецъ Гервасий, който
вазватъ, са е намрѣлъ въ него врѣме по „Небѣтъ тѣе“ да
съзерцава Божитѣ творения и случайно като възвиль очитѣ
си къмъ Западъ, забѣлжилъ нѣщо, което по блѣсъгѣтъ си
падминувало неговата нигалте и което съдържало надписѣтъ
„In Doc Signo Viences“ сирѣчь „съ това ще побѣдимъ“.
Воголюбивия старецъ повикалъ незабавно редакторитѣ на „Съ-
единение, Марица, Народний Гласъ, и Вѣстникъ“ и верѣдъ
дълбоката ноцѣ тишина се исѣлъ съотвѣтствующия Гимнъ,
предложенъ отъ отца Гервасия, който той е пѣлъ неотдавно
въ Пловдивския лагеръ „дуля каръ алдѣмъ, клъзъ чикъ
вай“. Знамето било кръстено „соединение вѣри“. Расказватъ

косто е още едно чудо, че това знаменце го видѣлъ въ сѣ-
щата ноцъ, даже въ сѣщия часъ, въ сѣщата минута и се-
кунда, единъ симпатиченъ поетъ отъ хубавитѣ Швейцар-
ски планини, гдѣто по него врѣме се е намрѣлъ да пра-
ви епюди за изострише на посрѣдствениата си парна-
ка муза. Тукъ трѣба да се каже въ парантезъ, че мисията
на тия всемирнѣ симпатиченъ въ красната Швейцария, не
е само отъ севда къмъ музата: По скоро неговата спе-
циална мисия е аналогична съ тая на Д-ръ Коха въ
Египетъ, защото има за цѣль да издѣри зароднитѣ (germe)
на радикализма, тия бичъ на човѣчеството, който е по опа-
сенъ отъ холерата. Въ тая именно точка т.е. въ срѣдства-
та за унищожението радикализма са разхождатъ политически-
тъ възглѣдове на двамата всемирни: всемирния лъжецъ и
всемирния подлець. Първия угъбръдава, че безъ никакво ди-
рение въ Швейцария на зародни, достатъчно е чудотворно-
то дѣйствие на една само Митхадъ пашова регалия за да по-
рази радикализма въ коренитѣ му, а втория като не отрича
това по принципъ, допуца възможността на едно по сѣщес-
твенно лѣкарство всѣдствие резултатитѣ отъ медицинскитѣ
издирвания на Д-ръ Коха. Даже са посѣтъ слухове, че това
лѣкарство било вече избобрѣнено отъ новия Д-ръ Кохъ на
радикалната холера и въ съставѣтъ му съ най голѣма доза
влизало шипошество. Както и да е, но веднажъ такъвъ пря-
порецъ развѣянъ отъ свѣтеца, избобрѣнето лѣкарство остава
въ затъмнение и всемирния ще има гризата да покаже сан-
джакъ въ подобающия му цѣвътъ на европейския западъ, а
кой не знае че симпатичния е майсторъ на такива пѣща и
майсторъ какъвто не трѣба но вече искусенъ. Сега да раз-
гледаме кадрѣтъ на дервинския лагеръ. Цери-башията ще бѣ-
де вече Манго Великий. Предвижда са, че ще има борба меж-
ду Бѣбчева и Маджарова, кой да бѣде отъ дѣсната му, стра-
на, но въ всѣкой случай, ако една бѣде отъ дѣсната му,
то другия непременно ще бѣде отъ лѣвата страна.

Моля читателитѣ да си припомнятъ количеството на
кръвѣта, която г. Величковъ проли въ хотелъ Люксембургъ,
защото това му дава право на ассистентъ, задъ гърба на
праноросоца. Той ще подържа Цанкова и санджакъ, кога
първия получи хрупотица. Гервасий вече ще бѣде нѣщо като
генералъ отъ кавалерия, съ лѣката конница въ авангардъ.
Той, по подобие на оня пощъ, който е искалъ щото Микель
Анджело да го парисува не съ кръстъ, а съ лѣкъ насоченъ
срѣщу италианскитѣ градове, иска съ коние въ рѣка а ла
свѣти Георгий да поразива не ламята, а казюнитѣ—ради-
калитѣ. Знаменития Иванки Стефановъ Гешевъ ще поиска
да обиколи Румелия съ священия препорецъ, за да подигне
унадиания съединителски духъ и да може да събере пѣ-
кой и друга пара за свѣдѣба. По нататкъ идатъ единъ бю-
люкъ: Краваревъ, Левтеръ, Мисовъ, Д. Поповъ, на които е
невъзможно да се опрѣдели нито старшинството по перар-
хически редъ, нито длъжноститѣ имъ. Не трѣба да са исну-
ца изъ видъ оражка на дервинитѣ и моллитѣ, които по
настоящемъ съставятъ нѣщо като свѣта у главнокомандующия,
които не е въ състояние да изчисли даже пространното перо
на г. Мизарова.

А гдѣ са рекрутитѣ? — Въ кожитѣ на всичкитѣ бла-
гочестиви и либерали чорбаджии, които обичатъ свободата
на дѣйствиата сирѣмо държавната каса, свободата на лѣжа-
та и мюзюверлика срѣщу политическия врагове, свободата
на Камшика сирѣмо гърбоветѣ на по-долнитѣ и пр. и пр.
свободи.

Кървава ще бѣде борбата между дервинизма и ради-
кализма! . . . Отъ едната старна е всичко пателегенно, разу-
мно, деликатно, всичко стояще са зацепя като земе да до-
казва доктринитѣ на дервинизма; а отъ друга — хлапета,
копелити, които *дихли-чубуръ покъ*.

Единъ радикалъ по дервинския лексиконъ.

II За народнитѣ възстания въ България преиму-
щественно въ Велико Търново и околнитѣ градове и
села въ XIX-я вѣкъ.

(Продължение)

Тѣй безчеловѣчно и немилостиво биха и Якимъ
Цанкова, Димитра Станева и още други десетина души
отъ обвиненитѣ и запрѣни злочести Габровски жители.
Освѣнъ това, за да си насити, вижда се, звѣрската
душа Хафъзъ ефенди, щомъ привикаше нѣкого при себѣ-
си, предлагаше му: или пари да му даде, или ако той
се отказваше, свалѣха го на земата и немилостиво го
бияха; по такъвъ единъ начинъ, той земаше отъ по-

богатитѣ Габровски жители по 50, 100, 150 и по-вече турски лири и, разумѣва се, че тѣ въ таквото едно критическо врѣме, сѣ давали мило и драго за да се избавятъ отъ немилостивия страшенъ бой, мѣкитѣ и затворитѣ. Отъ друга страна, Фазл-паша е искалъ тоже отъ Габровскитѣ чорбаджии пари и, пакъ пари: и дѣйствително се е много нагребилъ съ пари, като принудилъ Габровцитѣ да му заплатятъ всички дѣнѣкъ и пр. и пр.; по тоя ако и беззаконенъ начинъ, той се награби съ пари. Освѣнъ това съдѣлитѣ отъ рѣдовната войска и башбозуцитѣ върлуваха най безчеловѣчно и безчеловѣчно изъ града. тѣ напанаха на всѣкого, когото срѣщаха, бияха, обезчестяваха, грабяха и правяха всичко, що бѣ угодно на тѣхната звѣрска душа.

Да се завърнемъ сега къмъ учителитѣ на гимназията въ Габрово, за които по-горѣ спомѣнахме, че бѣха обвинени и наклѣветени отъ Габровскитѣ вѣкои чорбаджии (най немилостивитѣ, отъ които сѣ по често умрѣли), че вслѣдствие на това клѣветническо обвинение, тѣ бѣха затворени въ тъмницата въ Габрово подъ предлогъ ужъ, че тѣ бѣле образували Комитетитѣ и станали биле причива да се испратятъ възстанническитѣ чети въ България, че тѣ учителитѣ отъ гимназията били получавали за тая цѣль пари и наставления отъ Россия. Ние спомѣнахме при това, че за тия и таквото престѣпни дѣла на учителитѣ, Габровскитѣ чорбаджии сѣ мислили за добръ и молили Фазл-паша чрезъ подадени си клѣветническа актъ, да обеси тия 10—12 учители отъ гимназията; за да не страдатъ и другитѣ невинни хора отъ градъ Габрово. Тоя обвинителенъ актъ на Габровскитѣ чорбаджии, билъ е придруженъ и съ едно прошение подадено на Фазл паша съ молба, да се накажатъ учителитѣ съобразно съ обвинителния имъ актъ и горѣупомѣнатото пострадавшее лице ни увери, че това прошение го е билъ написалъ Пенчо Калмунѣтъ, а чорбаджитѣ го биле само подписали. Фазл паша имъ билъ отговорилъ, че това е единъ «шлякъ», сѣ силата на който, той може да убѣси учителитѣ и че никой не може да му каже нѣщо. А че причината, спорѣдъ която той не е държалъ, даже не е можилъ да извърши това звѣрско дѣло тѣй лѣсно, е била вѣроятна тая, че по него врѣме бѣше се отрѣдила една испитателна коммисия въ Търново, подъ предсѣдателството на Али Шефакъ-бей, испратенъ нарочно отъ Цариградъ за тая цѣль. Спорѣдъ това, вижда се сѣ е било рѣшило: да се испратятъ тукъ въ Търново учителитѣ, заедно съ другитѣ затворени Габровски жители: всички 72 души и, дѣйствително на 14 май се и издала заповѣдъ, да се тѣ тукъ докарать. Ужасъ и трепетъ сѣ били обзели тогава всички жители въ Габрово, а особенно злочеститѣ семейства на бѣднитѣ обвинени затворници! . . .

Часть около единъ слѣдъ пладнѣ (по европѣйски) извадили всички затворници на двора въ конакътъ, заобиколили ги съ 400 души войници редици отъ Турската армия, и ги предали на Търновскитѣ военачалникъ (бинъ башия), който вижда са, трѣба да е билъ испратенъ въ Габрово за тая цѣль. Когато ги изваждали отъ конака, прозорцитѣ на къщата по улицатѣ, презъ ковто щѣли да ги прекаратъ или поне отъ гдѣто сѣ могли да се видятъ, били препълнени съ мъже, жени и дѣца; като ги видѣли че ги каратъ вързани по нѣколко души нарѣдъ и вървели пѣшкомъ, тѣ всички почевъли да плачатъ, да ридатъ и да пицятъ до Бога! . . . Едни оплаквали мъжѣтъ си, други братѣята си, трети родителитѣ си, а родителитѣ синовецѣ си. Гласове се чуваха до небеса и отъ нвидѣ нѣмаше помощ! . . . Свършмения страдалецъ разказва, че заедно взеги тия много жалостни обстоятелствени случаи, представлявали една сърдцераздираща, страшна и неопикуема картина. Той ни разказа най-сетнѣ, че като избѣли отъ Габрово, вързани съ синѣжири и карани отъ немилостивитѣ турски заптии, оставили градецъ Габрово да желей, да плаче и риде, освѣнъ нѣкои предатели и изроди Габровци, които заедно съ своя любимецъ Хафъзъ-ефенди вѣчерта на 14 Май, когато насъ ни караха къмъ Търново, разказва свършмения страдалецъ: взѣмали Габровскитѣ цигуларѣ-цигани и прѣзъ цѣлата тая нощъ се вѣселили и пиянствували въ нѣкои български къщи отъ радостъ, че се избавили отъ «опаснитѣ, зловрѣднитѣ и лоши хора». Като тръгнавъ отъ Габрово, врѣмето било много горѣщо, понеже тѣ всички вървѣли пѣши, то и скоро се уморили, особенно-же учителитѣ, като не научени на таква затруднителни и негодни пѣтувания. Като пристигнали до първото еслце Байката, що се намира на единъ часъ разстояние отъ Габрово, оставили ги да си поотпочивнатъ малко; а отъ тамъ като ги подкарали, сѣрѣли се чакъ въ Дръново, дѣто като престигнали поотпочивали си малко и, пакъ ги покарали и се сѣрѣли чакъ въ Дѣбелецъ — единъ часъ далечъ отъ Търново, и е билъ вече 12-ий часъ по турски; слѣнето е било вече засѣдало и почнало да се мръжва. Като постоили и тамъ, като си поотпочивали, дигнали ги и ги покарали за въ Търново. Пострадавшеото лице ни разказа, че отъ Дѣбелецъ като тръгвали учителитѣ и другитѣ, що карали се тѣхъ всички 72 души били изложени на още по голѣми мъки и тѣглана. Прѣдъ да тръгнатъ

отъ Дѣбелецъ, Бинъ-башията заповѣдалъ да се събератъ всички на купъ ако и да били вързани по нѣколкоина нарѣдъ, заповѣдалъ при това на войската, що е ималъ съ себѣ си, да заобиколи добръ злочеститѣ възстанници, и да ги подкара на пѣтъ просто като свини; а за да вървятъ по бърже и да не сѣ отстраняватъ отъ рѣдовецѣ си, турскитѣ заптии и низами ги най безчеловѣчно, и немилостиво бияли съ пушкитѣ си (сѣ згдѣята имъ часть). Освѣнъ това, тия турски войници зели да обиратъ злочеститѣ тия Габровски «комити» (съзаклягници срѣщу Турското правителство) и за тая цѣль най-нарѣдъ имъ зели фесовецѣ отъ главитѣ, а отъ послѣ и дрѣхитѣ отъ гърбовецѣ имъ, до волкото имъ е било възможно; бияли ги при това безирестанно. Въ Търново тѣ пристигнали въ 1½ часъ вѣчерта (по турски, а 9½ европ.) и, дору ги вкарали въ конака (позицията) постоенно си слѣдвалъ бол. Като ги тамъ вкарали за-прѣли ги въ ахъра (конюшната) дѣго и стоели задрѣни на 15 и 16 май; дору стоили тамъ, най голѣмата бѣда е била тая, че ги злоупотребили въ разни отношениа; особенно когато сѣ поискала да отидатъ въ нуждницитѣ, не ги оставяли, но ги били и карали бърже да излѣзватъ и проч. На 17 май ги извадили изъ ахъра и ги затворили въ тъмницата въ най долния катъ (занданъ, зовимъ). По него врѣме докарваха тукъ въ Търново всички лица, които или бѣхадѣйствително зели участие въ възстаннето и, комити отъ турцитѣ зовими или пъкъ по едно подозрѣние самъ ги улавяха и ги докарваха тукъ и запираха въ тъмницитѣ; имаше до 400 и по вече таква злочести Българи докарани отъ разни мѣста: Севлиево, Ловечъ, Габрово, Дряново, Тръвна, Раховица, Златарица и проч.

(Слѣдва).

ЗАКОНОПРОЕКТЪ

Клѣтвенитѣ повѣренници (адвокати)

Чл. 1. Клѣтвенни повѣренници (адвокати) могатъ да бѣдѣтъ:

1) лица, които иматъ свидѣтелство отъ едно висше правовѣдно учебно заведение че сѣ свършили правнитѣ науки; освѣнъ това тѣ трѣба да сѣ служили не по малко отъ двѣ години по съдебното вѣдомство, или практикували двѣ години при нѣкой клѣтвененъ повѣренникъ;

2) лица съ общо образование, които сѣ служили не по малко отъ четири години като съдци, прокурори и тѣхни помощници.

Чл. 2. Немогатъ да бѣдѣтъ клѣтвенни повѣренници:

1) тѣзи, които не сѣ свършили двадесетъ и петъ годишния си възраст;

2) Чуждитѣ подданници;

3) Обявенитѣ по съдъ несостоятелни длѣжници (фалити);

4) Лишенитѣ отъ граждански и политически права чрезъ присѣда (чл. 31, п. 4 отъ Наказателния Законъ);

5) Тѣзи, които се намиратъ подъ слѣдствие за прѣстѣпления и простѣпки, които се наказватъ и съ лишение отъ правото на повѣренникъ (чл. 31, п. 4 Наказ. Зак.);

6) Исключенитѣ чрезъ съдъ отъ държавна или обществена служба;

7) Тѣзи, които се намиратъ на правителствена или обществена служба съ заплата;

8) Тѣзи, на които се е запретило да ходатайствуватъ по чужди дѣла врѣменно или за всекога.

Чл. 3. Който пожелае да стане клѣтвененъ повѣренникъ, длѣженъ е да подаде или да прати за това писменна промба до Министра на Правосѣдието съ приложение потребнитѣ документи, съгласно чл. 1 отъ настоящия законъ. Освѣнъ това той е длѣженъ да заяви, кѣдъ именно той сѣ избира мѣстожителство, а така сѣщо, че нѣма ни едно отъ запрещенията на чл. 2 отъ тоя законъ, за да бѣде адвокатъ.

Чл. 4. Като разгѣда означенитѣ въ горния членъ документи и като вземе въ съображение сички свѣдѣния, които признае за потребно да събере, Министерътъ на Правосѣдието постановява, или че се разрѣшава на просителя да бѣде повѣренникъ, за което му се издава нарочно свидѣтелство, или че му се недозволява и по коя причина. Недоволната отъ постановлението страна може да се потъжи прѣдъ Министеркия Съвѣтъ.

Чл. 5. Желаящия да бѣде клѣтвененъ повѣренникъ, представя туй свидѣтелство на съда отъ първа инстанция въ избраното си мѣстожителство, който се распорѣжда да се приведе подъ клѣтва, спорѣдъ приложената при тоя законъ Форма, за което се съобщава въ Министерството на Правосѣдието.

Заблѣжка. Сѣкий сѣ вѣле по правилата на своето вѣроисповѣдане.

Чл. 6. Слѣдъ като се извърши клѣвата, обнародва се името на новоприетия клѣтвенъ повѣренникъ заедно съ мѣстожителството му въ «Държавенъ Вѣстникъ»,

за всеобщо знание и распорѣждане на прокурора.

Чл. 7. Не е запретило да дѣйствуватъ като повѣренници едни за други, лица, които сѣ помежду си въ родство по кръвъ до четвърта степенъ вѣлочно и по сватовщина до третя степенъ; настоянитѣ; сѣщо могатъ да дѣйствуватъ като таква управителитѣ на имения или дѣла на странитѣ по тия имоти и дѣла; съдружницитѣ по съдружескитѣ имъ дѣла; кметовецѣ по общинескитѣ дѣла; Окръжнитѣ Управители, по дѣлата на Държавата въ окръжието; предсѣдателитѣ на постоеннитѣ окръжни коммисии по дѣлата на окръжието, нѣ съ съблюденіе при това особенитѣ правила на сѣко отъ тия управления.

Освѣнъ тѣзи, и) дѣла, които се произвеждатъ при Мировитѣ Съдии, допуштатъ се като повѣренници и таква лица, които вѣматъ установеното отъ тия правила свидѣтелство, (4, 5, 6 членове), но не за повече отъ три дѣла въ годината. Сѣкой нѣтъ прѣдъ разгѣданіето на дѣлото, сѣдѣла пита таквото лице, не сѣ ли ходатайствували прѣзъ годината по чужди дѣла, при него или при други Мировитѣ Съдии и ако сѣ ходатайствували, то колко пѣти. За лѣжовно показание по този прѣдметъ, виновнитѣ се наказватъ като за лѣжовно свидѣтелствование по чл. 209 отъ Наказ. Законъ.

Чл. 8. Въ всекой Окръженъ Съдъ и въ затворитѣ, прокуроритѣ залѣпватъ за публиката таблица на имената на повѣренницитѣ, които иматъ мѣстожителството сѣ въ окръга на съда съ показание на адреса имъ. Въ Министерството на Правосѣдието се държи общъ списекъ за сички клѣтвенни повѣренници въ Княжеството. Въ началото на всека година този списекъ се вѣпечатва въ «Държавенъ Вѣстникъ» за всеобщо знание.

Чл. 9. Когато клѣтвенитѣ повѣренници бѣдѣтъ призовани да ходатайствуватъ по дѣла вѣнъ отъ своето мѣстожителство, тѣ немогатъ да отидатъ и прѣдадѣтъ дѣлата си, които подлежатъ на производство въ нѣхното отѣтствие, на други повѣренници безъ съгласието и одобреніето на своитѣ доврители.

Чл. 10. Клѣтвенитѣ повѣренници водятъ граждански дѣла или по писана доврѣнность, или по словесно заявение на доврѣтелитѣ въ съда, или по назначение отъ съда спорѣдъ молба на тѣжачитѣ се, или най-сетнѣ по назначение отъ предсѣдателя.

Чл. 11. Тѣжачий се има право да покаже, доврѣря ли на повѣренника дѣлото въ сичката му цѣлость до свършванието, или го опѣномощава само за опредѣлено едно дѣствие. Не е възбранено да се взиматъ по едно и сѣщо дѣло едновременно двама и повече клѣтвенни повѣренници.

Чл. 12. Тѣжачий се, който по кои да е причина не може да си назначи повѣренникъ, може да се отнесе до съда съ молба той да му го назначи; въ таквъ случай, ако не се ползува съ право на бѣдностъ, той е длѣженъ да представи или да обезпечи опредѣленното спорѣдъ таксата възнаграждение за просимата защита, сѣщо и потребнитѣ пари за съдебни мита и други необходими за водение на дѣлото разноски. Безъ това, молбата за назначение повѣренникъ се остави безъ послѣдствие. Но всеко бѣдно лице, което има съдба, може да се отнесе до предсѣдателя на съда, който, слѣдъ като се удостовери въ бѣдността му, назначава му повѣренникъ безплатно.

Чл. 13. Въ углавни дѣла клѣтвенитѣ повѣренници взематъ защитата на подсѣдимитѣ или по съгласието сѣ тѣхъ, или по назначение отъ предсѣдателя на съда.

Чл. 14. Клѣтвенитѣ повѣренникъ, който е назначенъ за производството на дѣлото отъ съда, или неговия предсѣдатель, не може да се отрѣче отъ възложеното на него порѣчение безъ уважителни за това причини.

Чл. 15. Работата на клѣтвенитѣ повѣренници е: 1) да даватъ на лицата, които се допитватъ до тѣхъ, устни или писмени съвѣти, — писменнитѣ съвѣти тѣ подписуватъ; 2) да съставляватъ за странитѣ прошения и други дѣловни книжа; 3) да представляватъ доврѣтелитѣ, и да сѣ явяватъ на мѣсто тѣхъ въ съдѣтъ; 4) да защитаватъ странитѣ, както въ тѣхно приѣтствие, така и въ тѣхно отѣтствие.

Чл. 16. За съвѣщание съ доврѣтелитѣ и за съставяне дѣловни книжа, сѣкий клѣтвенъ повѣренникъ може да отвори писалище въ избраното си мѣстожителство.

Чл. 17. Количеството за възнаграждение на повѣренницитѣ за ходатайствуванието имъ по дѣлата зависи отъ нѣхното съгласието съ доврѣтелитѣ. Това съгласието трѣбва да е писмено.

По законътъ нарежда и опредѣлена такса, по която 1-о се показва въ съдебнитѣ рѣшения количеството на съдебнитѣ разноски, които трѣба да плати обвинената страна за полза на противната за насъ на повѣренникъ; 2-о се опредѣлява количеството за възнаграждение на повѣренницитѣ, когато доврѣтелитѣ не сѣ направили съ нѣхъ писмено условие за него.

Чл. 18. Неспоразумѣнията за възнаграждението мѣжду клѣтвенни повѣренникъ и доврѣтели се разрѣшаватъ отъ съда, който е разгѣдалъ дѣлото. Въ таквъ

случай, кълтвенний повъреникъ представя на председателя на съда работата въ едно изложение; страната, която оспорва исканията на повъреника, призовава се въ съда, за да даде своите възражения. Следъ това съдятъ въ распорѣдително заседание и безъ да прави особено постановление, оцѣнява възнаграждението и го забелѣва на подаденото изложение. Тази оцѣнка има изпълнителна сила и не подлежи на никакво обжалване.

Чл. 19. Лицето, което се съди, може въ всяко да промѣни повъреника си, или да се залови само съ ходеніе по дѣлото си, но е длъжно да удовлетвори повъреника въ размѣръ на трудовете му и на основание условіето, или, ако такова нѣма, по таксата; въ случай на разногласие, съдятъ рѣшава.

Чл. 20. Кълтвенни повъреници упражняватъ свободно своята служба за защита на правдата. При изпълнение на своите обязанности, тѣ сѣ длъжни да бѣдятъ честни, учтиви и усърдни.

Ако се не откажатъ доверителитѣ имъ, тѣ сѣ длъжни да сѣдватъ почивното отъ нивъ дѣло до свършаваніето му въ съда, въ който сѣ го почивали.

Тѣ трѣбва да се отнасятъ вижди съ уважение къмъ законитѣ, вѣрата, нравитѣ и учреденитѣ власти, а най-вече къмъ съдитѣ.

Тѣмъ е запрѣтено да се увличатъ въ неумѣстни нападения.

Тѣ сѣ длъжни да сѣдватъ и да защищаватъ съ усърдие дѣлата, които имъ се възлагатъ по назначеніе отъ съдебнитѣ мѣста.

Тѣмъ е забранено да упражняватъ друго занятие освѣтъ своето.

Кълтвенний повъреникъ, не може да дѣйствува като повъреникъ противъ кръвнитѣ си роднини до четвърта степенъ и роднинитѣ си по сватовщина до втора степенъ включително.

Чл. 21. Запрѣщава се на повъреницитѣ да прѣкупуватъ или по другъ начинъ да добиватъ правата на своитѣ доверители по тѣжбитѣ имъ, както на свое име, така и на име на други лица. Сички такива сговори се броятъ не дѣйствителни и турятъ виновнитѣ повъреници подъ законна отговорност.

Чл. 22. Кълтвенний повъреникъ, не само че въ едно и също врѣме не може да представя и дѣйтѣ съдищи се страни, но не може и да преминава по едно и също дѣло послѣдователно отъ едната страна къмъ другата.

Чл. 23. Повъреницитѣ, които бѣха се споразумѣли съ противника на своя доверителъ за вѣрба на послѣдния, заличаватъ се отъ списъка и подпадатъ подъ углавна отговорност за лукава измама (233 чл. Наказат. Законъ) независимо отъ гражданската отговорност прѣдъ заинтересуваната страна.

Чл. 24. Кълтвеннитѣ повъреници, които откриватъ тайнитѣ на своитѣ доверители, макаръ и следъ свършаваніето на дѣлото, заличаватъ се отъ списъка и подпадатъ подъ углавна отговорност като за издаване тайни по службата.

Чл. 25. За пропусканіе по погрѣшка на повъреника, законнитѣ срокове и всяко друго нарушение на установенитѣ нарѣдби и правила, лицето, което се тѣжи, има право, ако е повесело отъ това нѣкаква вредъ и загуби, да си иска отъ повъреника своитѣ загуби чрезъ съда, въ който е водено дѣлото.

Чл. 26. За умислени дѣйствия въ вѣрба на доверителитѣ, кълтвеннитѣ повъреници по жалба на тѣжачитѣ се и следъ като се испита вината имъ, могатъ освѣтъ възисканитѣ отъ нивъ вѣрди и загуби, да се прѣдадатъ на углавенъ съдъ.

Чл. 27. Всяки повъреникъ е задълженъ да държи списъкъ на повъреницитѣ нему дѣла и да го представи на прокурора или на съда по първото имъ поисканіе.

Чл. 28. За нарушение на приетитѣ върху си обязанности, кълтвеннитѣ повъреници подлежатъ, независимо отъ гражданската отговорност, ако има мѣсто, на дисциплинарни наказания и въ прѣдвиденитѣ отъ закона случаи на углавно преслѣждане.

Дисциплинарни наказания сѣ: 1 во напомнюване, 2 о изобличаваніе, 3 о запрѣтиваніе да не бѣде повъреникъ за врѣме не повече отъ година, 4 о исклучиваніе отъ списъка на кълтвеннитѣ повъреници.

Забелѣжка. Исклученитѣ изъ числото на повъреницитѣ се лишаватъ отъ правото да ходатайствуватъ по чужди дѣла прѣдъ съдилищата въ цѣлото Княжество.

Чл. 29. Налаганіето на дисциплинарни наказания зависи отъ Министра на Правосъдието, комуто закона предѣства висши надзоръ и дисциплинарната властъ върху лицата отъ съдебното ведомство въобщо.

Чл. 30. Ни едно отъ прѣдвиденитѣ по горѣ дисциплинарни наказания, не може да се наложи прѣди да се поиска и вземе обясненіе отъ обвиняемия, за което му се дава опрѣделенъ и достаточенъ срокъ.

Чл. 31. Дисциплинарно производство върху повъреницитѣ било по жалба на частни лица, било по представленіе на съдебнитѣ мѣста и прокурорския надзоръ се свършва въ Министерството на Правосъ-

дието, но за такива преслѣждания, които иматъ чисто углавенъ характеръ, повъреницитѣ се съдятъ и наказватъ отъ обикновенитѣ съдове споредъ реда на общото углавно производство.

ПРИЛОЖЕНИЕ

ФОРМА НА КЛЕТЪБАТА ЗА ЗНАНИЕ ПОВЪРЕНИКЪ.

Къмъ чл. 5.

Общавамъ се и се кължъ въ Всеомогущия Богъ прѣдъ Святото Негово Евангелие и животворящия Кръсть Господень да бѣдъ вѣренъ на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО Българския Князь, да изпълнявамъ Конституционитѣ и други закони на Княжеството точно и съвѣстно, да не пиша и да не говоря въ съда нищо, което би клонило за ослабление на Православната Църква, на Държавата, на обществото, на семейството и добрата нравственостъ, но честно да извърши обязаноститѣ на званіето, което взимамъ, да не нарушавамъ уваженіето къмъ съдоветѣ и властитѣ и да пазя интереситѣ на моитѣ доверители, или лицата, дѣлата на които ще бѣдатъ възложени върху ми, като помия, че за всичко това ще бѣдъ длъженъ да давамъ отчетъ прѣдъ закона и прѣдъ Бога на странния Неговъ съдъ. За удостовѣреніе на това целувамъ словата и Кръста на моя Спасителъ. Аминъ?

Пловдивъ, 11 Августъ 1884 год.

Г-не Редакторе!

Надѣвамъ се че не ще откажете напечатаніето въ уважаемий ви вѣстникъ настѣящото ми, по случай на тържеството станало днесъ въ честь на останалитѣ народни ратици, въ паметъ на умрѣлитѣ борци, въ името на великото значение и запечатване въ паметта на цѣлъ Български народъ, и достойното зипиевание въ народний вѣченъ календаръ тоя день — 11 Августъ — день на искупление нашата свобода и човѣшки правдини, съ раскъсването веригитѣ на 5 вѣковното ни робство, и неспомѣнуваніе името ни даже, като народъ съ минало, съ величие и гордостъ, като народъ несъществующъ, умрѣлъ.

Голѣмото значение за всички българинъ което високо прогласява тоя день, заслужва несъмнено да се кажатъ нѣколко думи, които отдавна тѣ трѣбваше да бѣдѣтъ напечатани и изучени отъ насъ, което за срамъ, за жалостъ и позоръ на народното ни име, достоинство и честолубие, и до днесъ не е направено, стои забранено, държи се въ мълчание, въ невизвѣстностъ, когато на противъ трѣбваше да бѣде прогласено високо, разсѣлно на далечъ и означено на вѣки. Това явление въ днешний нашъ животъ, това повѣденіе на нашитѣ поборници, тѣзи постѣлка на нашитѣ учени, това равнодушіе на нашитѣ списвачи, вѣстникари и литератори и пр. не можѣтъ, па и не трѣбва да са замаятъ не забѣлжени; не може и не трѣбва да имъ се не каже че са показали немарливостъ, че сѣ заслужили смѣртование, и че сѣ сторили единъ грѣхъ, който въ бѣдѣще трѣба да исплатятъ.

Тукъ само по себѣ си иде да се попитаме: защо, за какви причини, кое е прирѣчило че и до днесъ това нѣщо не е извршено? — Огустинна различно може да се отговори за оправданіе, нѣ съвѣтъмъ е мълчно да се докаже; ако ли нѣкъ некаме да исповѣдаме самата истинна, тогава не може, освѣтъмъ съ голѣма скръбъ да кажемъ, че нѣма правѣдна и чиста причина за оправданіе, а има нѣщо позорно, нѣщо срамно и нечисто. Азъ нѣма да се срамувамъ, нито да се червея или плашѣ, колкото за своя смѣтка както съмъ разбралъ да кажа причинитѣ на това наше толкова голѣмо и безправѣдно нехайство. Истинната по тѣзи работа е чиста и ясна колкото за мене.

Съ послѣдната война 1877/78 г. ние като на родъ всецѣло се възмѣнихме. Свършена и не довършена войната, ние забравихме всичко минало, и като кой знае колко годишни служители при евреи, станавме поискусни въ тѣхния занаятъ; на честността стѣнихме, нравствеността осквернихме, всячко високо и досто лѣпно замѣнихме съ долно, кално и подло, ачността за пари, за богатство ни затвориха очитѣ, помрачиха съвѣстта, и на ередвѣта употребавани за достиженіе на това са не избрѣха, не се глѣдаше, и туй е единственното възнаграждение което ни остави войната въ заменъ на загубеното.

Въ тази безнравственостъ, въ тази визостъ трѣбваше ли да подпадатъ и толкова низко и нашитѣ списвачи? Какво правятъ тѣ? — Колко и какви дѣла иматъ, които говорятъ въ тѣхна честь и достоинство? Освѣтъмъ нѣкои статии въ вѣстникитѣ, които сѣ написали и пишѣтъ за распространіе на партизанлъкъ, на раздори и неспѣгласіе; освѣтъмъ написанитѣ имъ много малко бездарни книжки и нѣкои безполезни за народа преводи, освѣтъмъ да пишѣтъ, да ходятъ и говорятъ за тарафи, да сваждатъ село съ село, братъ съ брата, и баща съ синъ, друго нищо по-сериозно, по-общеползѣно, и достойнитѣ, нарѣченитѣ списвачи, не сѣ извършили. За увѣреніе въ този поразителенъ фактъ, достаточенъ е да

приглѣдаме внимателно писаното по вѣстникитѣ сега и прѣди освобождението ни; да присмѣгнемъ и прицѣпимъ по достоинство книгитѣ издадени на народний ни языкъ сега и прѣди; да държимъ паметни бѣлѣжки за дѣлата, говоренията и проповѣданіята сегашни и да ги сравнимъ съ замислитѣ прѣди войната, и проч. и проч... И ако хубаво се възмѣмъ, право и на капуня (терезни) претѣглимъ и миналото и сегашното, какво ще видимъ? до какво заключение бихме дошли? Сгрѣхъ ме е че ще се испрѣчи на прѣди ни тоя грозенъ фактъ, гдѣго да признаемъ съ горѣтъ на душата и на сърдцето си, че ние *нѣмаме истински учени, полезни списвачи, народни литературни дѣлци.*

Тукъ и въ много други подобни причини лѣжи голѣмата вина, страшная грѣхъ, и неопрѣдаемото съ нищо нехайство, за неознаменуваніето на днешния день, 11 Августъ. Този день е почти единичкий най-важенъ отъ стотинитѣхъ други, прѣзъ които е траяла войната! тѣзи е почти денѣтъ, който ще краси цѣлата история на тая война, стига тя да бѣде описана безпристрастно, и да не бѣде глѣдано отъ точна зрѣние за чужди интересъ, за хорева само слава. Въ този день българинѣтъ подиръ 5 стотинѣ години гърди съ гърди опята своитѣ сили съ вѣковния свой врагъ, показа своето юначество, обяви на цѣлъ свѣтъ че е завистливъ за своята свобода и свободенъ животъ; че обича славата на своя народъ и отечество; че прѣдъ отечеството кръвта му се не свѣди, свѣта не милѣе за спасеніето и избавленіето на родината си; този день, е най-сѣтне, който държеше расковничето на войната, който рѣшаваше съдбата на три народа, и който обсна съ слава, съ величие и добръ успѣхъ повдигнатата война, и тоя, и никой другъ день е който на даде свободата и правдинитѣ, на които се наслаждаваме.

Его защо трѣбва да се отдаде въхвадение и насърчение на останалитѣ наши поборници, които ставатъ себѣтъ да се празнува тоя день и втората му година, и че почти тѣмъ ще има да се дължи исклучително незабравяніето на такѣвъ сѣхъ за цѣлъ българский народъ день, кейго да се почата и слави отъ потомството.

За тая цѣлъ, дружеството тукъ ва опълченитѣ съ врѣме още взе нуждитѣ мѣрки за по тържественното отпразднуване на тоя день, като се избра и една 3 членна комисія за изработване програмата на тържеството, която е вече напечатана въ вѣстникитѣ, и спорѣдъ която се съпроводи денѣтъ.

Тържеството бѣше великолѣпно, съпровождано отъ множество народъ. Въ черковата се каза рѣчь отъ г. Хр. Дюкмеджиева умѣтна и трогателна, а въ градината отъ М. Поповъ също такава. Огъ рано още народа се стичаше, комуто се раздаваха стихотворенията на г. Дюкмеджиева, които издаде нарочно и въ честь на денѣтъ, и тѣ са четяха съ благоговѣние и тълкувание дълбоката имъ смисълъ, значение и нравственостъ. Всячко се извърши както трѣбваше, и колкото се можеше. Единъ само грозенъ и поразителенъ фактъ се забѣлжи, и той бѣше доста за да унижи, омаловажи и опозори денѣтъ и тържеството. Народъ, както казахъ бѣше се стѣгълъ много, даже и отъ селата около Пловдивъ, но кои и какви бѣха тѣзи, които представяваха това множество, които съпровождаха тържеството, почти таха нѣговото значение, и като да искаха да прогласятъ — тоя е денѣтъ на първото наше освобождение, той трѣбва да ни рѣководи въ бѣдѣщитѣ наши народни дѣйствия, и че отъ потомство на потомство трѣбва да се предава и празнува по-тържественно? Това множество бѣше: храбритѣ наши народни поборници за свободата и човѣшкитѣ правдини, нѣкои еснафли хора отъ срдѣни рѣка, и работници хора, всички пакъ чисти българини, готови да дадѣтъ помощъ на народа си, хора които винаги сѣ готовий стѣлѣтъ, възъ който ся е и ще ся облѣга народа и всяко народно дѣло, и проникнати въ духѣтъ на народний интересъ. А гдѣ бѣха тѣзи нарѣченитѣ видни хора, високи чиновници и пр.? Нѣка на това отговарятъ тѣ сами, отъ които само нѣколко души са виждаха мѣжду туй множество, което, види се, не имъ прилича на цилиндритѣ, чатал-сакаллицитѣ и напернитѣ дрѣшки.

По туй ли е всичко което позорѣша народното до-стоѣние? — Не! Освѣтъмъ на 5 — 6 мѣста що се развѣлаха знамена, нигдѣ другадѣ, ни по махаитѣ, нито пъкъ по дюгенитѣ. Още по вече. Вратитѣ на дюгенитѣ на мнозина наши българини търговци стоаха отворени.

Чиновницитѣ даже като замиваха не сѣ спираха, освѣтъмъ нѣколко по малки, и 3 — 4 отъ по висшитѣ, а отъ цѣлото офицерство само 4 души офицери-българини и нѣколко унгеръ офицери и проч. се съглѣдаха.

Поне да се засрамѣхъ отъ чуждоотранний търговецъ Италиинеца Порчелло, който като не българинъ, пакъ бѣше покачилъ двѣ голѣми знамена, и единъ грѣкъ кафеджия, и това даже не можѣ да накара нашитѣ патриоти голѣмци да се засрамятъ. Но какво казвамъ? Тѣ даже на това тържество глѣдаха като на чуждо, на позорно и низко. Огъ говорителѣтъ въ градината, опълченецъ, произнасяха се думи, които повдигаха и ко-

съмът на главата на човека, и когато се извиваше „ура“, едва се чува 5—10 гласа! Позоръ и срамъ! Не братия! не е въ туй нашето величие, слава и достоинство; това е подлост! Но дано се вразумимъ, поне за напредъ, за да не ставаме предѣтъ на по дигравка и смѣхъ, защото не тѣй ще се постигне или постига великия народенъ идеалъ — „Съединението“.

X. II. II.

РАЗНИ

Извѣстватъ ни отъ Златица, че населението отъ града и отъ околията се готвяло да подаде едно заявление на правителството, за да го моли да изсели отъ тамъ преселенците македонци, които почти се занимавали съ разбойничество. Поводъ за това билъ денъ по причина на хвощането въ Царибродъ разбойниците, които цѣло дѣто върлували въ околностите на Златица и които, безъ исклучение, били все македонци. Ние и другъ пъкъ сме казвали и сега пакъ, съ жалостъ казваме, че не очаквахме отъ живущите въ княжеството македонци, да вършатъ такива достоосъждателни работи, за които неволно се принуждава човѣкъ да ги порицава и осжда.

Пишѣтъ ни отъ София, че дружеството на опълченците празнувало твърдѣ тържественно празникътъ на 12 августъ, денъ, въ който е ставала извѣстната страшна битка на Шипка. Въ черковата се отслужило панахида за упокоение душите на погиналите въ време на войната опълченци. Подиръ това дружеството било посѣтено въ дома си отъ всички бивши и сегашни министри, съ исклучение на г. Балабанова, както и отъ всички чиновници и граждани. Казали се слова, декламирали се стихотворение отъ г. Славейкова, съ бразно съ обстоятелството; направили се овации на Негово Височество Княза, който е почетенъ предѣдъ тель на дружеството, на военния министръ княза Кантакузина, на министра предѣдателя г. Каравелова, а така също и на руския дипломатически агентъ, отгдѣто опълченците отишли и на гроба на Василий Левски, комуто сега се въздига паметникъ. Тамъ опълченецътъ г. Георги Велковъ, като казалъ нѣколко трогателни рѣчи за Левски и нему подобни революционни апостоли, полѣли вино на гроба за вѣчна му паметъ, и се пребрали въ града.

„Сръдецъ“ казва, че министрътъ на правосъдието, г. въ Радославовъ започналъ да назначава, отчислява, уволнява и премѣстива чиновниците по съдебната частъ. Ние бихме желали да ни покаже виевский чифутинъ и ялавъ либер. редакторчета, кои чиновници до сега сж отчислени, премѣстени и уволнени отъ г. на Радослава, тѣй като до сега подобни укази не сме виждали обнародвани въ Държ. Вѣстникъ, а колкото за назначенята, както и сами виждатъ, тѣ сж станали на вакантни мѣста. По случай на това, ние не можемъ да не забѣлѣжимъ, че твърдѣ голѣми негодования, макаръ и не явно, почнахъ да се слушатъ, за гдѣто йоще и до сега се държатъ на служба назначените въ време на Цанковото министерствование чиновници, лакеи и не удовлетворяванието онеправданите отъ Помянова, съ премѣстения, отчисления или уволнения отъ занимаемите имъ длжности. Ще ли още да се търнятъ назначените отъ Помянова и Цанкова шипови подлещи?

При всячко, че „Сръдецъ“ казва какво г. Тодоръ Икономовъ, не рачи да служи на сегашното правителство, той, г. Икономовъ, е назначенъ за членъ на комисията за чифлискитѣ и господарскитѣ земи. Г. въ Икономовъ не е до толкова аджамия за да презрѣ материалнитѣ си интереси за ината на Цанкова. Икономовъ е опитенъ човѣкъ; той знае що прави; той се не дѣже да гони вѣтроветѣ.

На „Сръдецъ“ се виждало твърдѣ мжно, че сме загатнали въ 9 брой на вѣстника си, нѣщо за едного отъ Цанковитѣ дервиши, именно за Обретенова, който не преди много време неоставаше да му се говори по български въ Румъния и който се наричаше тамъ Драганеско. Янкелъ не трѣбва да ни пита отъ гдѣ черпимъ свѣдѣнията си, защото и ние ги черпимъ отъ същитѣ источники, отъ които ги е черпилъ и той въ време на Цанковото министерствование. Вѣсго да ни пита за това и да ни казва други ни врѣли ни кипѣли, Янкелъ Ковачовъ много по добръ щѣше да стори ако съ силни доказателства опровергае всячко това што до сега сж писали и консерваторски и либерални вѣстници за началника на Софийската Телеграфна Пощенска станция г. Обретенова, а ние се задѣлжаваме и публично обявяваме да опровергаемъ всячко писано за тая господица, щомъ опровержението ни се испрати отъ надлежното начальство, защото и ние не сме били сами очевидци на работитѣ му; свѣденията ни за него сж испращани и съобщавани намъ отъ разни достовѣрни негодници

Скоро-печатница на в. „Славянинъ“

отъ каквито сж съобщавани и на Янкела въ време на Цанковото царуване. Не ще ятакво смѣняние, че щомъ велико писано до сега за г. Обретенова се опровергае, по законенъ начинъ, то и никакво платно не остава върху му. Това предисва и самий законъ за печата, ако щѣтъ.

Извѣстватъ ни отъ Варна, че комисията за лихварскитѣ дѣла твърдѣ мудро вършила работитѣ си и двамата и членове гдѣдали повече да се расхождатъ въ отпуски и да получаватъ заплатитѣ си. Населението не учаквало никаква полза отъ тая комисия, която Цанковъ и Помяновъ съставили само и само да се намѣри работа за Кисимова и Диамандиева да получаватъ по 400 грѣшни левчета, заплатата на мѣсець. Ако дѣйствиелно тая комисия нищо не върши, тогава защо се държи? Ний обръщамъ вниманието на надлежното министерство.

Министерскитѣ свѣтъ рѣшилъ што Пв. Даневъ и Ал. Людекановъ да заплатитѣ паритѣ на българската хазна, които правителството е похарчило за тѣхъ да се учѣтъ въ Франция, понеже не щѣтъ да му служатъ, а отъ Я. Геровъ да се поискатъ паритѣ 4000 лева, които правителството му е дало взаимно презъ 1880 год. за да се учи. Тѣй и трѣбаше да стане, или ако не е станало, да стане.

Споредъ законопроекта за адвокатитѣ, ония лица могатъ да бждѣтъ адвокати, които сж свършили висше правовѣдно учебно завѣдение и сж служили дѣтъ години по съдебното вѣдомство, или пъкъ да сж практикували толкова при нѣкой повѣренникъ, и лица съ общо образование, които сж служили не по малко отъ четири години по съдебното вѣдомство. Ний обнародваме този законопроектъ и ще се повърнемъ да направимъ своѣтъ забѣлѣжки върху него. Министертъ на правосъдието го е испратилъ до по отличнитѣ адвокати за да имъ иска мнѣнията. Много разумно е постъпилъ.

Прѣди време нѣкои Софийски вѣстници бѣха мзвѣстили, че бившиятъ министръ на правосъдието, Помяновъ е взелъ подъ наемъ съ контрактъ къщата още непочнато тогава да се прави, на нѣкой си Цанковъ лакей Тодоръ Начовъ за помѣщение Софийското мирово сѣдилище; наемътъ на Начовъ щѣлъ да се предплати, щомъ зданието стане готово презъ мѣсець августъ, и сѣдилищата (градско и околийско) се помѣстятъ въ него. Сега ни извѣстватъ отъ София, че и предѣдательтъ на върховния касационенъ съдъ г. Стаматовъ предлагалъ къщата си на министерството на правосъдието за помѣщение на вър. кас. съдъ и сега ставали преговоритѣ, макаръ тая къща и да била колко единъ километръ далечъ отъ града и сама уединена на нови тѣ мѣста, които ще се засѣлватъ отсега. Ний не знаемъ до колко нашитѣ свѣдѣния сж вѣрни, но, въ всѣкой случай, ако това е истина, министерството на правосъдието, за хатѣра на нѣкого си, ще направи една достоосъждателна постѣпка, а най вече като къщата се намирала далечъ отъ града, обстоятелство, което сериозно ще принятствува не само за отиванieto и връщанieto на сѣдитѣ и другитѣ канцелярски чиновници, но и на всички лица, които бѣха имали работи при тоя съдъ. Развъ въ града София се не намира помѣщение за касацията, та некатъ да я премѣстятъ по кърищата, гдѣто лѣтно време да не може да се отива отъ горѣщии и прахове, а зимно време отъ калове и студове и, освѣтъ това, да ли ще има всѣкой срѣдства да плаща за да отива тамъ съ фаетонъ?

Холерата въ Марселия и Тулонъ, още върлува. На 12 того въ Марселия умрѣли 8 души, въ Тулонъ 6, въ Геро 2, въ Гаръ 4 а въ источнитѣ Пиринен 15 души.

Въ лакейския органъ „Сръдецъ“ почнахъ да се обнародватъ единъ видъ писма къмъ г. на Каравелова, на които съдържанието на да ли разбира и самата извѣяна глава, която ги съчинява. Поглупаво съчинение на да ли може да бжде. Който ги чете и той ще си изгуби ума.

Въ градъ ни се очаква да престигне наскоро Н. Височество Княза.

Извъ Българскитѣ телеграфитѣ, че бившиятъ президентъ — министръ Христичъ, билъ назначенъ за предѣдатель на Държавния свѣтъ.

Извъ Римъ съобщаватъ, че въ провинцията Бергамо имало 9 смъртни случая отъ холерата. Също и въ другитѣ провинции. Въ Туринъ умрѣли 5 души.

ТЕЛЕГРАММА.

Османъ-пазаръ 16 Августъ 1884 год.

Въ четвъртакъ пѣтници се нападнѣхъ отъ една шайка разбойници мжду Кесарово и Османъ-пазаръ; обраха имъ сачко; загуба около 150 000 гроша.

Заб. р. Правителството трѣбва да земе сериозни мѣрки за ончожението на разбойницитѣ, защото тѣ сж пропасть за търговията.

ВАРШАВСКИ ОБУЩА, мъжски, дамски и дѣтски отъ най-добра кожа и дълго трайние, получи и продава Русскій магазинъ П. В. КАРЛОВСКИЙ въ Варна.

ИЗВѢСТИЕ.

Книжарницата на П. С. Джамджиева въ Търново има честь да обяви, че са туря подъ печатъ **Отечествовѣдение** за IV то отделение съставено отъ Р. Радослава спорѣдъ новата программа отъ 14 вѣ Юний 1884 година.

Търново 8 Августъ 1884 г.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

На 4 вѣ Септемврий въ 8 часа сутрѣнта въ Руссенския градски свѣтъ, ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за доставянieto на Руссенската Лж 23 пѣна дружина слѣдующитѣ неща:

1 о 2500 ярда жбѣло за постѣлки (тюфяки) 103 шир.

2-о 64 мѣдни сѣдѣе (каравани) за ѣдене на войницитѣ, всяка по 2 оки.

3-о Двѣ нови каруци и поправка на 4 стари.

Залогъ, за изпълнение на всѣко едно отъ предприятята, се вноси по 70 лева.

Желаящитѣ да конкуриратъ трѣбва да се съобразятъ съ 6 чл. отъ закона за публичнитѣ търгове.

Свѣдения за поемнитѣ условия могатъ да се получаватъ ежедневно, освѣтъ празничнитѣ дни, въ канцеларията на Руссенската дружина, утрѣнта отъ 8 до 12, а послѣ обѣдъ отъ 3 до 6 1/2 часа.

Лагеръ при Руссе 14 Юлий 1884 год.

Командиръ на дружината: Майоръ *Баронъ Гейндеръ*.
Дружиненъ ковчезникъ поручикъ *Стайковъ*.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Съгласно чл. 29 отъ закона за публичнитѣ търгове Комисията за производство търгове постанови: чѣто търга за доставяние хлѣбъ на дружинитѣ Пионерна, Шумненска и Руссенска, въ течение на една година, като се начене отъ 1 Септемврия т. г. да се произведе също съ тайна конкуренция на 18 того точно въ 3 часа послѣ пладнѣ въ помѣщението на Руссенския Градскій Свѣтъ и закрие въ 5. Всѣки отъ наддавачитѣ трѣбва непременно да предѣстави прѣдъ комисията квитанция отъ Банката за виесеней му залогъ 3,000 лев. иначе не се допуца въ търга.

Августъ 13 день 1884 год.

Лагеръ при г. Руссе

Предѣдатель на Комисията: *Полковникъ Чудовски*.

Въ редакцията на в. „Славянинъ“ се намира на отдѣлно напечатана новата
ПРОГРАММА
за
ПЪРВОНАЧАЛНИТѢ УЧИЛИЩА
(изработена отъ Учебния Свѣтъ при Министерството на Народното Просвѣщение и одобрена на 14-й Юлий 1884 година отъ Министра на Народното Просвѣщение)
Желаящитѣ Гдѣ учители и други лица да имъ яматъ, нека се отнесатъ съ порѣчкитѣ си, като приложатъ въ писмото си и 20 стотин. пощенски марки.

ИЗЛѢЗОХЪ ОТЪ ПЕЧАТЪ

НОВИ ПОДЪВИЖНИ БУКВИ

(X O X ъ X X)

отъ гласнитѣ по 5 а отъ съгласнитѣ по 4 букви и цифритѣ въ едно тѣло.

Цѣна 2 лева.

Нуждающитѣ са, да се отнесатъ до редакцията на в. „Славянинъ“ Русчукъ.

Редакторъ издатель: *Т. Х. Стаичевъ*